

Arrest

nr. 211 027 van 16 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. GOBERT
Turnhoutsebaan 214-216
2110 WIJNEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 29 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. GOBERT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Oezbeekse origine. U werd geboren op (...) in Bishkek (Kirgizië), waar u samen met uw ouders, A. K. (...) (O.V (...)) en I. A. (...) (O.V. (...)) woonde.

Samen met uw ouders en uw jongere broer, A. F. (...) (O.V. (...)), diende u op 10 februari 2011 een eerste verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw eerste verzoek verklaarde u dat u en uw ouders problemen kregen omwille van jullie Oezbeekse origine. De meubelzaak van uw ouders zou bij de etnische onlusten in april 2010 zijn aangevallen en in brand gestoken door een Kirgizische menigte, waarbij uw oom M. (...) het leven liet. In september 2010 zouden u en uw broer zijn

aangevallen door onbekenden, waarbij uw broer zich verdedigde. Gezien één van jullie belagers om het leven kwam, zou uw broer officieel zijn beschuldigd van moord. Omwille van deze gebeurtenissen verliet uw familie het land in februari 2011. Op 6 november 2012 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat jullie asielrelaas niet geloofwaardig werd bevonden. Op 26 april 2013 werd deze beslissing bevestigd door de RVV.

In juni of juli 2015 keerde u uit eigen beweging en met de hulp van IOM terug naar Kirgizië. U verloor het contact met de rest van uw familie en weet tot op heden niet waar zij verblijven.

Bij terugkeer in Bishkek kreeg u meteen met discriminatie te maken. De douane op de luchthaven probeerde u af te persen omwille van uw Oezbeekse origine en omdat men dacht dat u bij terugkeer uit het buitenland geld zou hebben. U vestigde zich in een huurwoning in de stad Bishkek. U probeerde zich opnieuw in te schrijven aan de universiteit, maar dat werd u geweigerd omdat de richting/specialisatie die u voor uw vertrek had gevolgd niet meer bestond. U vermoedt echter dat dit een drogreden was en dat men u weigerde omwille van uw origine. U vond eerst werk als chauffeur bij een bouwfirmat en later als expediteur bij een onderaannemer van het logistiek bedrijf DHL in Bishkek. Bij uitoefening van uw laatste job werd u, wanneer u pakjes moest ophalen op de luchthaven, door de douane gepest omwille van uw origine.

Eind juli 2015 maakte u kennis met M. S. (...) (O.V. (...)), een vrouw van Kirgizische origine. Na enkele weken besloot u haar ten huwelijk te vragen, waarop zij bijna onmiddellijk positief reageerde. Haar vrienden en kennissen reageerden omwille van uw origine echter afwijzend op jullie relatie. Haar familie stond ook afkerig ten opzichte van Oezbeken, gezien een familielid in 2010 het leven had gelaten in de etnische rellen in het zuiden van Kirgizië in 2010. In september 2015 besloten jullie toch haar familie in te lichten. U ging samen met haar naar haar ouderlijk appartement, waar u beneden aan ingang van het flatgebouw een gesprek had met haar broer. Haar broer reageerde afwijzend en zei dat u zijn zus met rust moest laten, zoniet zou hij ervoor zorgen dat u in de gevangenis zou belanden. Haar familie had invloedrijke contacten. Zo was haar broer bijvoorbeeld lid van de regeringspartij van president Atambayev. Desondanks zetten jullie de relatie voort. Op 22 oktober 2015 trouwden jullie voor de wet, zonder dat haar familie dit wist. Uw vrouw trok in op uw appartement, terwijl ze haar familie vertelde dat ze bij een vriendin ging wonen. Uw vrouw raakte zwanger en verbrak daarom het contact met haar familie, uit vrees dat zij haar zwangerschap zouden opmerken.

Op 24 mei 2016 diende uw vrouw met spoed in het ziekenhuis te worden opgenomen. Ze beviel voortijdig – ze was zeven maanden zwanger – van een dochter, maar het kindje overleed meteen, volgens u als gevolg van het feit dat het ziekenhuispersoneel uw vrouw slecht had behandeld omdat ze als Kirgizische een relatie had met een Oezbeek.

Op 26 juli 2016 was u op het werk toen uw schoonbroer binnenviel op uw appartement, vergezeld van twee politieagenten. Hij bedreigde uw vrouw. Jullie woning werd doorzocht. Na het vertrek van uw schoonbroer en de agenten, diende uw vrouw omwille van complicaties als gevolg van haar zwangerschap te worden opgenomen in het ziekenhuis. Na haar ontslag uit het ziekenhuis twee dagen later doken jullie samen onder op het adres van een vriend.

Op 17 augustus 2016 verlieten jullie het land. Jullie reisden met het vliegtuig en met een Tsjechisch Schengenvisum naar Praag. Op 23 augustus 2016 kwamen jullie aan in België, waar jullie introkken bij vrienden. Op 19 januari 2018 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. Uw vrouw diende gelijktijdig een eerste verzoek in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat u bij terugkeer naar Kirgizië zult worden geïsoleerd door de familie van uw echtgenote, die niet akkoord gaat met jullie relatie en jullie huwelijk omdat u een etnische Oezbeek bent. U vreest dat u in de gevangenis zou kunnen belanden, gezien uw schoonfamilie invloedrijke contacten heeft. Verder zou u als etnische Oezbeek te maken hebben gehad met discriminatie omwille van uw origine.

Het CGVS meent echter dat in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden vastgesteld.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. SRB 'De gebeurtenissen en het geweld van juni 2010 in Zuid-Kirgizië' en 'De situatie van etnische Oezbeken sinds het geweld van juni 2010 in Zuid-Kirgizië'), blijkt dat 2010 een erg tumultueus jaar was in Kirgizië. In april 2010 werd het regime van president Bakiyev van de macht verdreven. In juni 2010

braken er in het zuiden van Kirgizië, onder meer in de steden Osh en Djalalabad, rellen uit tussen etnische Kirgiezen en etnische Oezbeken waarbij enkele honderden doden en gewonden vielen. Het geweld piekte in de dagen tussen 11 en 14 juni 2010. In de daaropvolgende maanden deden zich nog sporadisch incidenten voor. Uit bovenvermelde informatie, waarvan reeds in het kader van uw vorig verzoek om internationale bescherming een kopie bij uw administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de grootschalige interetnische clashes tussen Kirgiezen en Oezbeken in de steden Osh en Djalalabad in juni 2010 minder verstrekkende gevolgen heeft gehad voor de etnisch Oezbeekse Kirgiezen in het noorden van het land, waar u vandaan komt. Wat de huidige situatie in Kirgizië betreft, blijkt uit recente informatie dat er momenteel geen sprake is van grootschalige etnische gewelddaden in het land en dat de situatie terug is genormaliseerd. Er wordt wel gewag gemaakt van een gespannen interetnische verhouding in het zuiden van het land, waarbij discriminatie ten aanzien van Oezbeken voorkomt. Er wordt in recente mensenrechtenrapporten over de situatie in Kirgizië geen melding gemaakt van grootschalige problemen voor de Oezbeekse minderheid in het noorden van het land. Hoewel er momenteel in Kirgizië een nationalistisch gevoel leeft, wat op individueel niveau kan uitmonden in daden van vervolging ten aanzien van personen die behoren tot een etnische minderheid, heeft dit niet geleid, noch leidt dit actueel tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oezbeken.

Daarom kunnen uw loutere Oezbeekse origine en herkomst uit het noorden van Kirgizië op zich niet volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. De vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade dient bijgevolg individueel en in concreto te worden aangetoond. Omwille van volgende elementen meent het Commissariaat-generaal (CGVS) dat u wat dit betreft echter in gebreke blijft.

Zo kan er absoluut geen geloof worden gehecht aan uw verhaal over de problemen met uw schoonfamilie omwille van uw huwelijk met een etnische Kirgizische vrouw.

Ten eerste kon een ernstige tegenstrijdigheid worden vastgesteld in de verklaringen van uw echtgenote over het gesprek dat u had met haar broer. Zo verklaarde uw echtgenote in eerste instantie dat jullie die dag samen naar haar ouderlijk appartement gingen. U bleef beneden aan de ingang van het flatgebouw staan, terwijl uw vrouw naar boven ging om haar broer te gaan halen. Even later kwamen uw vrouw en haar broer samen naar beneden. U ging praten met haar broer, waarna hij u bedreigde. Uw vrouw stond volgens haar verklaringen tijdens jullie gesprek 'opzij', iets verderop. Ze beweerde dat ze haar broer op een moment zeer boos zag worden, waarna het gesprek werd afgebroken en hij haar zonder een woord te zeggen meenam naar het appartement (CGVS vrouw, p. 15). Onmiddellijk na het afleggen van deze verklaringen corrigeerde uw vrouw zichzelf. Ze zei dat ze het 'waarschijnlijk niet zo goed had verteld'. Ze beweerde plots dat deze ontmoeting totaal anders was verlopen. In plaats van het gesprek tussen u en haar broer gade te slaan, zou uw vrouw, volgens deze tweede versie, na het begeleiden van haar broer tot bij u en het voorstellen van jullie beiden, terug naar boven zijn gegaan om in het appartement te wachten. Ze zou pas hebben gemerkt het gesprek fout was gelopen toen haar broer het appartement terug binnen kwam en kwaad reageerde (CGVS vrouw, p. 16). Het spreekt voor zich dat het niet geloofwaardig is dat uw vrouw dermate verschillende voorstellingen van deze gebeurtenis zou geven. Toen ze met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, beweerde uw vrouw dat ze het 'simpelweg vergeten was' en dat ze tijdens het vertellen van de eerste versie 'plots op de gedachte kwam dat het anders was gegaan'. Deze uitleg is, gezien het grote belang van deze gebeurtenis, de ontmoeting met iemand van haar familie is één van de sleutelmomenten in jullie relaas, absoluut niet aannemelijk. Daarenboven gaf u zelf nóg een andere versie van dit verhaal. U zei dat uw vrouw naar boven ging om haar broer te gaan halen, waarna haar broer alleen naar beneden kwam om met u te spreken. Uw vrouw zou de hele tijd in het appartement zijn gebleven en niet meer naar beneden zijn gekomen (CGVS, p. 6). Deze vaststelling ondermijnt jullie verhaal nog verder. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat dit moment, de allereerste ontmoeting met iemand van haar familie en de expliciete afwijzing van jullie prille liefde en jullie huwelijksplannen, in jullie geheugen gegrift zou staan en dat jullie niet dermate flagrante fouten zou maken bij het vertellen over een dermate ingrijpende gebeurtenis. Deze vaststelling doet onherstelbaar afbreuk aan jullie verhaal over jullie beweerde verboden relatie en de afwijzing van u door uw schoonfamilie.

Ten tweede legde u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over de reactie van haar individuele familieleden. Uw vrouw verklaarde in dit verband dat haar broer op de hoogte was van jullie relatie, gezien uw gesprek met hem. Gevraagd of haar vader op de hoogte was van jullie relatie en gevraagd naar de reactie van haar vader, antwoordde ze dat ze niet met volle zekerheid kon zeggen of haar vader op de hoogte was van dit nieuws, gezien haar vader haar hier nooit rechtstreeks op had aangesproken. Ze kon alleen maar vermoeden dat haar broer het aan haar vader had verteld omdat haar vader haar enkele dagen later begon te controleren (waar ze naar toe ging, met wie ze belde), wat hij normaal niet deed (CGVS vrouw, p. 16). Toen u daarentegen werd gevraagd naar de reactie van haar vader, beweerde u dat haar familie haar had bedreigd om haar uit te huwelijken. Toen u daarop uitdrukkelijk

werd gevraagd door wie ze werd bedreigd, haar broer, haar vader of beiden, antwoordde u: "Broer. En ook door haar vader. Grotendeels door haar vader." (CGVS, p. 7). Gevraagd wanneer ze werd bedreigd door haar vader, zei u dat dit voor jullie huwelijk was en dat uw vrouw dit ook voor jullie huwelijk zo aan u had verteld (CGVS, p. 7). Toen u werd geconfronteerd met het feit dat uw vrouw volgens haar verklaring nooit werd bedreigd door haar vader, zei u dat u gehoord had dat haar familie haar zou uithuwelijken en dat u had verondersteld dat dit dreigement door haar vader werd geuit. Deze uitleg biedt geen verschoning voor de tegenstrijdigheid. In de door u geschetste context is het niet geloofwaardig dat u niet met meer duidelijkheid en nuance zou kunnen zeggen hoe uw schoonvader precies reageerde ten opzichte van uw vrouw. Het hoeft geen betoog dat het niet geloofwaardig is dat jullie over een dergelijk belangrijk aspect van jullie asielrelaas, met name de reactie van uw schoonvader op jullie voorgenomen huwelijk, dermate inconsistente verklaringen zouden afleggen. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie relaas nog verder.

Ten derde bleken jullie onderlinge verklaringen manifest tegenstrijdig wat het betreft het contact dat uw vrouw na jullie geheim huwelijk en haar verhuis naar uw appartement nog zou hebben gehad met haar eigen familie. U verklaarde dat jullie in het geheim trouwden op 22 oktober 2015. Op dezelfde dag verhuisde uw vrouw en trok ze in op uw appartement, terwijl ze haar ouders wijsmaakte dat ze bij een vriendin ging wonen. Gevraagd of uw vrouw na het huwelijk en de verhuis nog contact onderhield met haar familie, verklaarde u het volgende: "Natuurlijk ging ze nog op bezoek, voor het moment dat het buikje begon te groeien". Gevraagd tot wanneer ze bij haar familie op bezoek ging, zei u dat dit waarschijnlijk tot januari of februari 2016 was. U zei dat ze na het stoppen van de bezoeken thuis waarschijnlijk nog op andere manieren contact hield met haar familie, waarschijnlijk tot aan het overlijden van jullie kindje (CGVS, p. 7). Uw vrouw beweerde nochtans uitdrukkelijk dat ze na jullie huwelijk in oktober 2015 nooit meer op bezoek was geweest bij haar familie. Ze zou enkel nog telefonische contacten hebben gehad, omdat ze bang was dat ze haar zouden kunnen opsporen en controleren, en beperkte zich na jullie huwelijk louter tot telefonische contacten met haar familie, waarbij ze verhaaltjes opdiste aan haar moeder en zus, die dachten dat ze bij haar vriendin woonde (CGVS vrouw, p. 20). Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zei u dat u uw vrouw niet in het oog hield, haar niet controleerde, en dat u dus niet met zekerheid kon zeggen of en wanneer ze haar familie nog bezocht. U opperde ook de mogelijkheid dat uw vrouw u hierover niet de waarheid had gezegd (CGVS ,p. 8). Deze uitleg is niet aannemelijk. In de door jullie geschetste context, waarin jullie verborgen leefden voor haar familie en waarbij u de wraak van haar familie vreesde, is het niet geloofwaardig dat u niet beter op de hoogte zou zijn geweest van de contacten tussen uw vrouw en schoonfamilie.

Ten vierde kon een opvallende tegenstrijdigheid worden vastgesteld in uw verklaringen over de chronologie van de vervolgingsfeiten die de directe aanleiding voor jullie vertrek uit het land zouden hebben gevormd. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS zei u dat uw vrouw op 24 mei 2016 in het ziekenhuis werd opgenomen, waar ze voortijdig beviel van het kindje en dat het kindje kort daarna overleed, volgens u ten gevolge van verwaarlozing in het ziekenhuis. Wat betreft het volgende probleem, het bezoek van uw schoonbroer aan uw woning in het gezelschap van twee politieagenten, kon u geen exacte datum geven, maar zei u dat dit eind juli 2016 was gebeurd, ofwel ongeveer twee maanden na de bevalling van uw vrouw (CGVS, p. 8-9). Uw vrouw kon wel een exacte datum van het bezoek van haar broer opgegeven, namelijk 26 juli 2016 (CGVS vrouw, p. 22). Tijdens het interview bij de DVZ, gaf u echter een volledig ander tijdsverloop tussen deze beide gebeurtenissen op. U situeerde de ziekenhuisopname en bevalling van uw vrouw eveneens op 24 mei 2016, maar wat betreft het bezoek van uw schoonbroer zei u dat dit 'ongeveer 1 maand later' gebeurde (DVZ verklaring meervoudige aanvraag, nr. 18). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei u dat het bezoek van uw schoonbroer misschien toch niet eind juli was gebeurd, maar midden juli, waardoor er zo'n 40 dagen zouden zijn verstreken tussen beide gebeurtenissen, wat zou verklaren waarom u bij de DVZ over 'ongeveer 1 maand' had gesproken (CGVS, p. 9). Deze uitleg is niet aannemelijk. Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt dat er effectief meer dan twee maanden verstreken tussen beide incidenten, waardoor het niet geloofwaardig is dat u zich zomaar en dermate zou hebben vergist (1 in plaats van 2 maanden) in de situering van deze gebeurtenissen in de tijd. De vaststelling dat u ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over de chronologie van de gebeurtenissen die direct aan de basis zouden hebben gelegen van uw vlucht uit het land, vormt een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen.

Uit het voorgaande volgt dat het loutere feit dat u en uw vrouw een gemengd Oezbeeks-Kirgizisch koppel zijn op zich evenmin kan volstaan om in jullie hoofde een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade vast te stellen. Hoewel het in de huidige Kirgizische context mogelijk lijkt dat gemengde koppels bepaalde problemen kunnen ondervinden omwille van hun relatie, met hun families of met de buitenwereld, dient dit in concreto te worden aangetoond. Omwille van het

manifest ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas kunt u het CGVS er niet van overtuigen dat u of uw vrouw effectief problemen zouden hebben ondervonden omwille van jullie relatie of huwelijk.

Ten slotte meent het CGVS dat de door u aangehaalde problemen in verband met racisme en discriminatie omwille van uw Oezbeekse origine niet gegrond zijn.

U haalde vier concrete gevallen aan waarbij u na uw terugkeer naar Kirgizië in 2015 volgens uw verklaringen het slachtoffer bent geworden van racisme en discriminatie. Wat betreft uw bewering dat u zich na uw terugkeer tevergeefs opnieuw probeerde in te schrijven aan de universiteit, maar dat werd u geweigerd omdat de richting/ specialisatie die u voor uw vertrek had gevolgd niet meer bestond, dient te worden opgemerkt dat u zelf verklaarde dat u geen harde bewijzen had dat u werd geweigerd omwille van uw origine en dat u dit slechts kon vermoeden. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen niet dat u de mogelijkheid tot inschrijving aan de universiteit werd ontzegd: uw richting/specialisatie bestond niet meer en u kon zich – weliswaar zonder de gevraagde vrijstellingen voor bepaalde vakken te krijgen – opnieuw inschrijven in een andere richting, maar u koos er uiteindelijk voor dit niet te doen. U hebt ook geen enkele poging genomen om de vermeende discriminatie aan te klagen (CGVS, p. 3-4). Het staat met andere woorden niet vast dat het om discriminatie ging. Indien dit zo zou zijn geweest, kan ook niet worden besloten dat deze feiten voldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, of ernstige schade, zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te worden beschouwd. Wat betreft de incidenten waarbij de douane u na uw terugkeer naar Kirgizië in 2015 op de luchthaven probeerde af te persen omwille van uw Oezbeekse origine en omdat men dacht dat u bij terugkeer uit het buitenland geld zou hebben en het feit dat u bij de uitoefening van uw laatste job, wanneer u pakjes moest ophalen op de luchthaven, door de douane werd gepest (bv. het feit dat u langer in de rij moest wachten) omwille van uw origine (CGVS vragenlijst, nr. 18; CGVS, p. 9), dient te worden opgemerkt dat dergelijke voorvallen, hoewel verwerpelijk, ook onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging of ernstige schade te worden gekwalificeerd. Wat betreft de verklaring van u en uw vrouw dat zij bij haar bevalling werd verwaarloosd of slecht werd behandeld omdat zij de partner van een etnische Oezbeek was, en dat als gevolg van deze slechte behandeling het kindje kort na de geboorte zou zijn overleden (CGVS, p. 8, CGVS vrouw, p. 21-22), dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit een blote bewering is. Gezien jullie manifest ongeloofwaardige verklaringen over de problemen die jullie als gemengd koppel zouden hebben gehad, is de algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen ook dermate aangetast dat jullie verhaal over de verwaarlozing in het ziekenhuis ook niet zonder meer voor waar kan worden aangenomen. Daarenboven kan u, zoals u zelf aangaf, deze bewering niet staven aan de hand van bewijzen (CGVS vragenlijst, nr. 18). Uit de verklaringen van u en uw vrouw blijkt ook niet dat jullie bij de bevoegde instanties een klacht indienden naar aanleiding van de vermeende verwaarlozing en het overlijden van jullie kindje, wat vreemd lijkt indien het effectief over een dermate zwaarwichtig incident zou gaan (nl. opzettelijk ontzeggen van adequate medische verzorging met de dood tot gevolg).

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzingen. De identiteitskaart van u en uw vrouw en jullie huwelijksakte attesteren jullie identiteit en huwelijk, die in deze beslissing niet ter discussie staan. Het attest van studieonderbreking dd. 16/06/2015 toont aan dat u uw studie niet hebt verder gezet, wat op zich ook niet ter discussie staat. De medische attesten in verband met een opname in de kraamkliniek dd. 24-26/05/2016 en in verband met een gynaecologisch onderzoek dd. 26-28/07/2016 tonen aan dat uw vrouw op die momenten werd opgenomen omwille van de aan haar zwangerschap verbonden complicaties, maar kunnen, zoals u zelf aangaf (CGVS vragenlijst, nr. 18), niet aantonen dat er kwaad opzet gemoeid was met het overlijden van jullie kindje.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te

weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing inzake de Oezbeekse origine van verzoekende partij gemotiveerd wordt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat, wat de huidige situatie in Kirgizië betreft, er momenteel geen sprake is van grootschalige etnische gewelddaden in het land en dat de situatie er sinds het erg tumultueuze jaar 2010 terug genormaliseerd is. In de informatie wordt wel gewag gemaakt van een gespannen interetnische verhouding in het zuiden van het land, waarbij discriminatie ten aanzien van Oezbeken voorkomt, maar in recente mensenrechtenrapporten over de situatie in Kirgizië wordt geen melding gemaakt van grootschalige problemen voor de Oezbeekse minderheid in het noorden van het land. Verwerende partij besluit dat hoewel er momenteel in Kirgizië een nationalistisch gevoel leeft, wat op individueel niveau kan uitmonden in daden van vervolging ten aanzien van personen die behoren tot een etnische minderheid, dit niet geleid heeft, noch actueel leidt tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oezbeken, waardoor de loutere Oezbeekse origine van verzoekende partij en haar herkomst uit het noorden van Kirgizië op zich niet volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekende partij laat na desbetreffende motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, noch brengt zij informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande steunt niet correct is. Deze motivering blijft dan ook onverminderd overeind en de vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade dient bijgevolg individueel en *in concreto* te worden aangetoond. Uit wat volgt blijkt evenwel dat verzoekende partij hierin niet slaagt.

2.2.4. Wat betreft de door verzoekende partij voorgehouden problemen met haar schoonfamilie omwille van haar huwelijk met een etnische Kirgizische vrouw, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze gemotiveerd wordt waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan deze problemen. Meer bepaald stelt verwerende partij vast dat (i) de verklaringen van haar echtgenote over het gesprek dat verzoekende partij had met haar broer tegenstrijdig waren en ook de verklaringen van verzoekende partij hierover niet te verenigen zijn met de verklaringen van haar echtgenote; (ii) verzoekende partij en haar echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden over de reactie van de individuele familieleden van haar echtgenote; (iii) de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote manifest tegenstrijdig waren wat betreft het contact dat haar echtgenote na hun geheim huwelijk en na haar verhuis naar het appartement van verzoekende partij nog zou hebben gehad met

haar eigen familie; en (iv) verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de chronologie van de vervolgingsfeiten die de directe aanleiding voor hun vertrek uit het land zouden hebben gevormd. In haar verzoekschrift tracht verzoekende partij voormelde tegenstrijdigheden te weerleggen dan wel te verklaren, doch kan zij geenszins overtuigen.

Waar zij in verband met de tegenstrijdige verklaringen over het gesprek dat verzoekende partij had met de broer van haar echtgenote stelt dat dit *“zeer banale verschillen”* betreffen en dat zij en haar echtgenote wat betreft de kern van de zaak *“steeds consistent en gelijklopend”* waren, bemerkt de Raad evenwel dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat het gesprek waarbij zij de familie van de echtgenote gingen inlichten in hun geheugen zou staan gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag van kan worden uitgebracht. Immers wisten zij dat de familie van de echtgenote afkerig stond ten opzichte van Oezbeken, waardoor aangenomen kan worden dat het moment waarop zij uiteindelijk besloten toch haar familie in te lichten van hun relatie, voor hen een belangrijk moment was. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, vertelde haar echtgenote twee totaal verschillende versies van het verloop van dit gesprek en betreffen het geenszins slechts *“zeer banale verschillen”*. Wat betreft het gegeven dat zij zich na het vertellen van haar eerste versie spontaan corrigeerde en vervolgens een andere versie van de feiten gaf, bemerkt de Raad dat het allesbehalve geloofwaardig is dat de echtgenote van verzoekende partij dermate verschillende voorstellingen van deze gebeurtenis zou geven en zich dermate zou ‘vergissen’. Waar verzoekende partij nog stelt dat haar versie van de feiten gelijklopend is met de tweede versie van haar echtgenote, is de Raad van oordeel dat zulks geenszins het geval is. Immers gaf haar echtgenote in haar tweede versie aan dat zij haar broer tot bij verzoekende partij begeleidde en hen voorstelde aan elkaar, waarna zij terug naar boven zou zijn gegaan om in het appartement te wachten (administratief dossier, stuk 6B, CGVS vrouw, p. 15-16). Verzoekende partij verklaarde daarentegen dat haar vrouw naar boven ging om haar broer te gaan halen, waarna haar broer alleen naar beneden kwam om met verzoekende partij te spreken (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 6).

Inzake de tegenstrijdige verklaringen over de reactie van de individuele familieleden van haar echtgenote, betoogt verzoekende partij dat ook haar echtgenote aangaf dat zij slechts vermoedde dat haar vader op de hoogte was. Ook verzoekende partij verklaarde dat haar echtgenote nooit rechtstreeks met haar vader over de zaak gesproken heeft. Zij namen dan ook louter aan dat haar vader haar bedreigde, en dit via haar broer. Verzoekende partij stelt nog dat het *“binnen oosterse gezinnen (...) veelal ongebruikelijk is dat een vader rechtstreeks met zijn dochter communiceert over privéproblemen”*. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij, die aangaf dat haar echtgenote bedreigd werd door haar familie om haar uit te huwelijken, uitdrukkelijk gevraagd werd door wie zij dan werd bedreigd, haar broer, haar vader of beiden. Zij antwoordde hierop het volgende: *“Broer. En ook door haar vader. Grotendeels door haar vader”* (gehoorverslag CGVS, p. 7). Gevraagd wanneer ze dan werd bedreigd door haar vader, zei verzoekende partij dat dit voor hun huwelijk was en dat haar vrouw dit ook voor hun huwelijk zo aan haar had verteld (gehoorverslag CGVS, p. 7). De *post-factum* verklaring dat dit onrechtstreekse bedreigingen zouden zijn geweest door haar vader, geuit via haar broer, kan geenszins overtuigen, nu redelijkerwijze van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij dergelijke nuance spontaan zou hebben gemaakt toen haar expliciet gevraagd werd of het haar broer en/of haar vader waren die haar bedreigden. De bemerking van verzoekende partij dat het *“binnen oosterse gezinnen (...) veelal ongebruikelijk is dat een vader rechtstreeks met zijn dochter communiceert over privéproblemen”*, doet, nog daargelaten de vaststelling dat dit een blote bewering betreft die verzoekende partij op geen enkele wijze staft, geen enkele afbreuk aan voormelde vaststelling.

Daar waar verzoekende partij de tegenstrijdige verklaringen over het contact dat de echtgenote van verzoekende partij na hun geheim huwelijk en na haar verhuis naar het appartement van verzoekende partij nog zou hebben gehad met haar eigen familie tracht te verklaren door de uitleg dat haar echtgenote haar verteld had dat zij wel nog naar haar ouders ging, zonder dat zij effectief ging, en dit omdat verzoekende partij niet wilde dat haar echtgenote het contact zou verbreken met haar ouders omwille van hun relatie, bemerkt de Raad dat deze uitleg geenszins kan overtuigen nu haar echtgenote, gevraagd naar de contacten met haar familie na het huwelijk en de verhuis, op geen enkel moment aangaf dat zij haar man verteld zou hebben dat zij wel nog naar haar familie ging. In de door hen geschetste context, waarin zij verborgen leefden voor de familie van de echtgenote en waarbij verzoekende partij de wraak van haar schoonfamilie vreesde, is het bovendien geenszins aannemelijk dat verzoekende partij niet beter op de hoogte zou zijn geweest van de contacten tussen haar vrouw en schoonfamilie.

Omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen over de chronologie van de vervolgingsfeiten die de directe aanleiding tot het vertrek uit het land zouden hebben gevormd, stelt verzoekende partij dat zij het bezoek van de broer van haar echtgenote in het gezelschap van twee politieagenten tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal spontaan situeerde eind juli. Het is dan ook duidelijk dat zij *“zich bij de DVZ eenvoudigweg vergiste en al te snel een tijdsverloop van een maand opgaf, hoewel hij ook toen wist dat het bezoek eind juli 2016 plaatsvond”*. De Raad wijst er evenwel op dat de verklaringen van verzoekende partij haar na afloop van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Russisch werden voorgelezen waarna zij het verslag ter goedkeuring ondertekende (administratief dossier, stuk 15, verklaring meervoudige aanvraag). Indien zij inderdaad ook *“toen wist dat het bezoek eind juli 2016 plaatsvond”*, is het geenszins aannemelijk dat zij er zou verklaren dat er slechts een maand verstreek tussen de vroegtijdige bevalling van haar vrouw op 24 mei 2016 en het bezoek van de broer van haar echtgenote in het gezelschap van twee politieagenten.

2.2.5. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing dat de door haar aangehaalde problemen in verband met racisme en discriminatie omwille van haar Oezbeekse origine ongegrond zijn volledig ongemoed laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij nog stelt dat de door haar bijgebrachte documenten haar asielaanvraag bevestigen, treedt de Raad verwerende partij evenwel bij in de motivering dat de door verzoekende partij bijgebrachte documenten geenszins van aard zijn de door haar voorgehouden problemen aan te tonen. Verwerende partij stelt dienaangaande terecht het volgende vast: *“De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzingen. De identiteitskaart van u en uw vrouw en jullie huwelijksakte attesteren jullie identiteit en huwelijk, die in deze beslissing niet ter discussie staan. Het attest van studieonderbreking dd. 16/06/2015 toont aan dat u uw studie niet hebt verder gezet, wat op zich ook niet ter discussie staat. De medische attesten in verband met een opname in de kraamkliniek dd. 24-26/05/2016 en in verband met een gynaecologisch onderzoek dd. 26-28/07/2016 tonen aan dat uw vrouw op die momenten werd opgenomen omwille van de aan haar zwangerschap verbonden complicaties, maar kunnen, zoals u zelf aangaf (CGVS vragenlijst, nr. 18), niet aantonen dat er kwaad opzet gemoeid was met het overlijden van jullie kindje.”*

2.2.7. Wat betreft nog de als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde *“kopie mailbericht met verklaring mevr. S. (...) dd. 25/06/18”* (bijlage 3), stelt de Raad vast de echtgenote van verzoekende partij hierin de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tracht te verklaren. Deze argumenten werden evenwel tevens opgenomen in het verzoekschrift en hiermee werd hierboven reeds rekening gehouden.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Kirgizië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft

gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 22 mei 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT